

УДК 347.963(4)

Хорсуненко О. В., прокуратура Республіки Крим

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРАТУРИ ДЕРЖАВ-ЧЛЕНІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ТА ЇЇ МІСЦЕ В СИСТЕМІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

У статті автором зроблено огляд законодавства, що регулює діяльність органів прокуратури держав-членів Європейського Союзу, її місце в системі органів державної влади та напрацювання пропозицій щодо визначення правового статусу вітчизняної прокуратури. Автором зроблено висновки, що законодавство про прокуратуру держав-членів Європейського Союзу містить багато прогресивних положень, які мають бути враховані Україною, з огляду на те, що основною метою реформування прокуратури є визначення її конституційно-правового статусу, який відповідатиме, як європейським стандартам, так і вимогам нашого суспільства на конкретному історичному етапі розвитку країни.

Реформування органів кримінальної юстиції України є найважливішим завданням, виконання якого обумовлене зобов'язаннями нашої держави виконати рекомендації Парламентської асамблеї Ради Європи та Венеціанської комісії щодо створення прокуратури європейського зразка, а саме: здійснити зміни у її статусі, функціях та повноваженнях, визначення її місця у системі органів державної влади.

Органи прокуратури обіймають особливе місце серед органів кримінальної юстиції, як один із суміжних правових інститутів, завданням якого є захист прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави потребують фахового підходу до процесу реформування.

Відсутність належної динаміки у проведенні реформ та наближенні органів кримінальної юстиції до стандартів Європейського Союзу обумовила пошук нових засобів, одним з яких на проведення реформи кримінальної юстиції став Указ Президента України «Про Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки» (далі Стратегія) [1].

Окремі питання правового статусу прокуратури у зарубіжних країнах досліджували В.Долежан, В.Ковальов, М.Косюта,

В.Крутських, О.Литвак, В.Малюга, Г.Мамедов, М.Мичко, В.Мурза, Е.Мухамеджанов, М.Нимеллер, П.Новик, Ю.Полянський, М.Руденко, В.Сухонос, П.Шумський, М.Якимчук.

Водночас, з огляду на взяті Україною зобов'язання щодо реформування органів кримінальної юстиції, зокрема прокуратури є потреба у комплексному дослідженні правового регулювання діяльності прокуратури держав-членів Європейського Союзу.

Метою статті є огляд законодавства, що регулює діяльність органів прокуратури держав-членів Європейського Союзу, її місце в системі органів державної влади та напрацювання пропозицій щодо визначення правового статусу вітчизняної прокуратури.

Серед основних недоліків, які заважають функціонуванню прокуратури та кримінальної юстиції як суміжних правових інститутів виділяються недостатня структурна незалежність прокуратури у поєднанні з безкарністю та низьким рівнем підзвітності та невідповідність функцій прокуратури європейським стандартам. Усунення зазначених недоліків можливе за умови визначення певних (стратегічних) напрямів реформування.

Стратегією передбачено, що реформування системи судострою, судочинства та суміжних правових інститутів проводитиметься у два етапи:

перший етап – невідкладне оновлення законодавства, спрямоване на відновлення довіри до судової влади та суміжних правових інститутів в Україні; другий етап – системні зміни в законодавстві, у тому числі прийняття змін до Конституції України та комплексна побудова інституційних спроможностей відповідних правових інститутів [1].

Серед першочергових завдань, спрямованих на проведення успішної реформування органів прокуратури та приведення їх повноважень та діяльності до європейських стандартів визначено: забезпечення більшої інституційної незалежності прокуратури та гарантій захисту від політичного впливу; встановлення рівноваги між незалежністю, професійністю, відповідальністю та ефективністю прокуратури, зокрема, через зміни в системі управління прокуратурою, управління ефективністю, системі професійної підготовки та підвищення кваліфікації прокурорів; дальша оптимізація повноважень прокуратури та обмеження сфери їх застосування відповідно до рекомендацій Ради Європи; створення та ефективне функціонування органів прокурорського самоврядування як

додаткових гарантій незалежності прокуратури; досягнення балансу між незалежністю, повноваженнями, відповідальністю та ефективністю прокуратури, у тому числі шляхом внесення змін до управління системою прокуратури, порядку призначення на посади, управління продуктивністю та систем професійної та безперервної підготовки; забезпечення більшої функціональної незалежності прокурорів від неналежного внутрішнього впливу; забезпечення належного балансу між слідчими функціями органів прокуратури та інших правоохоронних органів; впровадження ефективної дисциплінарної політики і стандартів прокурорської етики та вдосконалення механізмів внутрішнього контролю, у тому числі шляхом розширеного декларування прокурорами та членами їх сімей доходів та витрат; забезпечення дієвих і ефективних механізмів розслідування корупційних та інших правопорушень, вчинених прокурорами [1].

Слід зауважити, що переважна більшість визначених завдань втілена у життя, шляхом прийняття Закону України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 року та Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про прокуратуру» щодо удосконалення та особливостей застосування окремих положень» від 02.07.2015 року.

Водночас на даний час не вирішеним залишається найбільш стратегічне питання – визначення правового статусу органів прокуратури України та її місця в системі органів державної влади, шляхом внесення змін до Конституції України. Для України як країни перехідної демократії актуальним залишається завдання трансформації радянської моделі прокуратури і приведення її у відповідність з європейськими стандартами.

Саме тому, обраний Україною європейський вектор проведення правової реформи обумовлює необхідність вивчення зарубіжного досвіду нормативно-правового регулювання діяльності органів прокуратури у країнах Європейського Союзу.

З огляду на те, що питання організації та діяльності прокуратури вирішуються на внутрішньо національному рівні, але їх положення сформульовані з урахуванням єдиних стандартів функціонування органів прокуратури, що розробляються на міжнародному, наднаціональному та регіональному рівнях.

Так, активну участь у розробці нормативно-правових приписів міжнародного характеру беруть ООН, Рада Європи, Міжнародна

асоціація прокурорів. Зокрема, у рамках їхньої діяльності були розроблені наступні міжнародні (регіональні) акти:

- Керівні принципи, які стосуються ролі осіб, що здійснюють судові переслідування (прийняті на Восьмому Конгресі ООН щодо попередження злочинності і поведження із правопорушниками, Гавана, Куба, 27 серпня – 7 вересня 1990 р.) [2];

- Рекомендація № R19 (2000) Комітету Міністрів Ради Європи «Про роль прокуратури в системі кримінального правосуддя» від 6 жовтня 2000 р. [2];

- Резолюція № 12 (2000) Комітету Міністрів Ради Європи «Установа Європейської комісії з ефективності правосуддя» від 18 вересня 2002 р. [3];

- Рекомендація № 1604 (2003) Постійної комісії Парламентської Асамблеї Ради Європи «Про роль прокуратури в демократичному суспільстві, заснованому на верховенстві закону» від 27 травня 2003 р. [2];

- Відповідь Комітету Міністрів Ради Європи на Рекомендацію ПАРЕ 1604 (2003) «Про роль прокуратури в демократичному правовому суспільстві». Прийнята на 870-й зустрічі заступників міністрів від 4 лютого 2004 р. [2];

- Стандарти професійної відповідальності та Виклад основних прав і обов'язків прокурорів. Прийняті Міжнародною Асоціацією Прокурорів 23 квітня 1999 р. [4];

- Спільна декларація про головні Європейські пріоритети від 23 листопада 2001 р., прийнята за підсумками франко-германської зустрічі, що проходила у м.Нант, у верхах за участю Президента та Прем'єр-міністра Франції Ж.Ширака та Л.Жоспена, і Федерального канцлера Німеччини Г.Шредера [5];

- Європейські управлінські принципи щодо етики і поведінки для прокурорів «Будапештські управлінські принципи». Прийняті на 6-й конференції Генеральних Прокурорів Європи в Будапешті 31 травня 2005 р. [2];

Не менш важливе значення для функціонування органів прокуратури держав-членів Європейського Союзу мають нормативно-правові акти, що розробляються на наднаціональному рівні.

Так, норми, що регламентують на наднаціональному рівні функціонування правоохоронних органів держав-членів Європейського Союзу, містяться в установчих і ревізійних договорах Європейського Союзу, а саме: Європейському (Маастрихтсь-

кому) Договорі про Європейський Союз (1992 р.) [6], Європейському (Амстердамському) Договорі (1997 р.) [7] та Європейському (Ніццькому) Договорі (2001 р.) [8], які доповнюють Договори, на яких засновано Європейські Співтовариства, Договір про Європейський Союз і пов'язані з ними акти. До цієї ж групи актів слід віднести і новий установчий договір – Лісабонський договір, розроблений на основі Договору, що засновує Конституцію для Європи, який був схвалений 18-19 жовтня 2007 р. і підписаний представниками держав-членів ЄС 13 грудня 2007 р. [9].

Іншими законодавчими актами Європейського Союзу, що регламентують організацію і діяльність правоохоронних органів є: Конвенція «Про створення Європейського поліцейського відомства» [10] і доповнення до Конвенції про Європол від 28 листопада 2002 р., Рішення Ради Європейського Союзу від 28 лютого 2002 р. «Про створення Євроюсту з метою посилення боротьби з тяжкою злочинністю» [11].

Таким чином, регулювання організації та діяльності прокуратури держав-членів Європейського Союзу має широкую нормативно-правову базу, використання якої надає можливість наблизити законодавство кожної держави до єдиних стандартів та створення загальноєвропейського органа прокуратури – Європейської прокуратури.

При розгляді питання нормативно-правового регулювання діяльності прокуратури держав-членів Європейського Союзу неможливо оминати дослідження її місця в системі органів державної влади, адже від цього залежить її організаційна побудова та функціональна спрямованість.

Зауважимо, що не всі Конституції держав – членів Європейського Союзу містять в собі відповідні норми, що регламентують правовий статус прокуратури.

Так, у державах, де прокуратура є конституційним органом, положення про неї, або становлять самостійну главу (розділ) конституцій, що має назву «Прокуратура», або розміщені у розділі (главі) конституцій, який систематизує норми, що регулюють функціонування однієї з галузей влади (судової влади або виконавчої влади).

Так, норми, що регулюють на конституційному рівні діяльність органів прокуратури, в Угорщині, Словаччині та Словенії становлять окремий розділ (главу).

У Бельгії, Болгарії, Греції, Іспанії, Італії, Литві, Нідерландах, Фінляндії, Франції та на Кіпрі норми, що закріплюють положення про прокуратуру, містяться у розділі (главі) конституцій, який систематизує норми, що регулюють функціонування судової влади. Так, положення про прокуратуру в Бельгії та Болгарії поміщені відповідно до глави VI «Про судову владу», у Греції – до глави першої «Судові урядовці та службовці» розділу V «Судова влада», в Іспанії – до розділу VI «Про судову владу». В Італії положення про прокуратуру поміщені до розділу IV «Магістратура», відділу II «Положення про судочинство», у Литві – до глави IX «Суд», у Нідерландах норми про прокуратуру згадуються в главі VI «Відправлення правосуддя», у Фінляндії – поміщені до глави 9 «Правосуддя», у Франції також норми про прокуратуру розміщені у розділі VIII «Про судову владу», а на Кіпрі – у Частині IX «Про Верховний Конституційний суд» Конституції Республіки Кіпр.

У Румунії та Португалії норми, що регулюють організацію і діяльність прокуратури виділені у самостійний розділ (главу) «Прокуратура», що у свою чергу поміщений відповідно до глави VI «Судова влада» і розділ V «Суди» Частини III «Організація політичної влади». У Чехії норми про прокуратуру поміщені до глави третьої «Виконавча влада» Конституції Чеської Республіки 1992 р.

Водночас, основну частину нормативно-правових актів, що визначають основи діяльності функціонування інституту прокуратури становлять акти спеціалізованого законодавства (спеціальні закони), представлені у вигляді окремих законів або «положень», «розпоряджень» про прокуратуру, або самостійних глав законів про судову владу.

Так, в Австрії, Угорщині, Латвії, Литві, Польщі, Португалії, Словаччині, Словенії, Фінляндії, Чехії, Естонії мету, функції та організаційні основи прокуратури регулює закон «Про прокуратуру».

У Німеччині норми, що регулюють організацію та функціонування органів прокуратури зосереджені в «Розпорядженні про організацію і порядок діяльності прокуратури» 1975 р., в Іспанії – в «Органічному статуті прокуратури» 1981 р., у Швеції – в «Положенні про державне обвинувачення» 1996 р. і «Положенні з інструкцією для Генеральної прокуратури» 1989 р.

У Болгарії, Німеччині, Греції, Данії, Італії, Румунії, Люксембурзі та Нідерландах норми про прокуратуру розміщені у законах про судову владу. Наприклад, у Болгарії положення про прокуратуру складають глави 7, 9 і 10 Закону про судову владу 1994 р., у Данії – главу 10 Закону про відправлення правосуддя 1992 р. Також відповідні норми, що регулюють основні напрямки діяльності та організаційні основи органів прокуратури розташовані в Законі про судоустрій Німеччини 1877 р., у Законі Греції про організацію судів 1989 р., в Уложенні Італії про судоустрій 1941 р., у Законі Румунії про судову організацію 2004 р., у Законі Люксембургу про управління судами 1980 р., у Законі Королівства Нідерландів про організацію судової влади 1972 р., у Кодексі судоустрою Франції 1978 р., у Судовому кодексі Бельгії 1967 р.

У Великобританії, Ірландії статус установ і посадових осіб, що виконують функції, подібні до функцій органів прокуратури, закріплений відповідно Законом про кримінальне переслідування злочинів 1985 р., Законом про поліцію і докази по кримінальних справах 1984 р., Законом про охорону державної таємниці 1911 р., Кодексом Королівських обвинувачів 1985 р. у Великобританії та Законом про кримінальне переслідування за злочини 1974 р. в Ірландії.

Таким чином, можна зробити висновок, що єдиного уніфікованого підходу до визначення виду нормативних актів, які регламентують правову основу організації і діяльності прокуратури в державах-членах Європейського Союзу немає. Як правило це національні конституції, спеціалізовані законодавчі акти, представлені у вигляді окремих законів (положень, розпоряджень) або окремих глав законів про судову організацію, процесуальні кодекси, акти міжнародних регіональних організацій і національно-правові акти.

В Україні питання визначення місця прокуратури в системі органів державної влади поки що залишається відкритим.

Фахівці зазначають, що основним недоліком конституційно-правового регулювання статусу прокуратури є відсутність чіткого визначення її місця та ролі в механізмі держави [12]. Проте проблемою у визначенні конституційно-правового статусу прокуратури є її змішаний тип (наглядово-обвинувальний). Оскільки на прокуратуру покладається функція як нагляду за виконанням законів, так і кримінального переслідування [13, с.21].

Очевидним є факт, що функціональна складова діяльності будь-якого органу держави – це головна умова, яка має враховуватись при визначенні конституційно-правового статусу такого органу через визначення її основних завдань. Стосовно прокуратури то до таких завдань слід віднести всемірне утвердження верховенства закону, захист прав, свобод та законних інтересів фізичних і юридичних осіб, а також суспільства та держави від протиправних посягань.

За діючою Конституцією органи прокуратури не належать до жодної з гілок влади. Водночас, створення спеціальних органів, діяльність яких спрямована на здійснення реформи органів кримінальної юстиції, зокрема щодо органів прокуратури, свідчить про стійке бажання нашої держави визначитись у цьому питанні та знайти відповідь на запитання: далі розвивати «радянську модель прокуратури» чи створити нову.

З цієї метою було створено Конституційну асамблею, а згодом і Конституційну комісію, яка стала центром напрацювання нової редакції Основного закону.

Так, 21 червня 2013 року результатом роботи Конституційної асамблеї став проект рішення «Про проект Концепції внесення змін до Конституції України. Зокрема було визначено мету і завдання конституційної реформи та шляхи її проведення. Так, мета реформування прокуратури полягає у визначенні конституційно-правового статусу прокуратури, який відповідатиме європейським стандартам та створить належне правове підґрунтя діяльності прокуратури, що забезпечить її ефективну роль в механізмі державного захисту прав, свобод і законних інтересів людини, а також суспільства і держави від протиправних посягань. Водночас, зазначалось, що у сучасних умовах питання щодо функціональної спрямованості діяльності прокуратури має вирішуватися з урахуванням соціальних і правових реалій, що склалися в нашій державі, а також міжнародні стандарти та іноземний досвід організації і діяльності органів прокуратури [14].

Для реалізації поставленої мети 3 березня 2015 року указом Президента України було створено Конституційну комісію – спеціальний допоміжний орган при Президентові України, основними завданнями якої визначено:

1) узагальнення практики виконання норм Конституції України, пропозицій щодо її вдосконалення з урахуванням сучасних викликів та потреб суспільства;

2) напрацювання узгоджених пропозицій щодо проведення конституційної реформи в Україні;

3) забезпечення широкого громадського та професійного обговорення пропозицій щодо проведення конституційної реформи в Україні за участю провідних фахівців у галузі конституційного та інших галузей права, у сфері суспільно-політичних наук, громадських діячів, представників громадських об'єднань та міжнародних організацій;

4) підготовка за результатами широкого громадського та професійного обговорення законопроекту (законопроектів) щодо внесення змін до Конституції України;

5) сприяння налагодженню ефективного механізму взаємодії державних органів, інститутів громадянського суспільства та міжнародних організацій з питань підготовки і реалізації конституційної реформи в Україні;

6) забезпечення інформування громадськості про роботу з підготовки пропозицій щодо проведення конституційної реформи, її реалізації [15].

Дотепер невизначеність Конституційної Комісії у баченні змін до положень основного Закону у частині прокуратури велика, оскільки при обговоренні напрямів реформування правосуддя та суміжних інститутів, проблемним виявилось навіть питання місця положень стосовно цього органу у тексті Конституції України. Тобто, суть цієї проблеми зводиться лише до того чи виділяти відповідні положення у окремий розділ [16].

Водночас питанням організації роботи прокуратури, її процесуального статусу приділяється недостатньо уваги.

На нашу думку першочерговим завданням реформування органів прокуратури має стати питання її функціональної спрямованості та визначення тих функцій, які виконуватиме прокуратура на даному етапі розвитку нашої держави.

Європейська комісія «За демократію через право» у своєму висновку № 803/2015 від 24 липня 2015 року щодо запропонованих змін до Конституції України в частині правосуддя визначила межі реформування органів прокуратури, зазначивши про те, що розділ VII чинної Конституції скасовується; нову систему прокуратури пропонується включити до судової системи. У пункті 1 статті 131 перелічено повноваження прокуратури, які стосуються, по-перше, підтримання публічного обвинувачення в суді,

а по-друге, – досудового розслідування, інших питань під час кримінального провадження та нагляду за негласною діяльністю органів правопорядку [17]. З такого формулювання можна зробити висновок, що саме повноваження прокурора мають визначати модель прокуратури.

Проте у висновках експертів не вказується яким чином функції прокуратури пов'язані з типом (моделлю) прокуратури, від яких обставин залежать повноваження прокуратури і чи пов'язане місце прокуратури в системі органів державної влади з конкретними історичними, соціально-економічними умовами кожної країни?

Аналіз законодавства про прокуратуру держав-членів Європейського Союзу свідчить, що у країнах Західної Європи функції прокуратури реформувалися поступово, залежно від етапу, який проходила певна держава в конкретних історичних умовах.

Слід погодитись з думкою науковців, які вважають, що модель прокуратури не може обиратися сама по собі, оскільки модель прокуратури як і модель будь-якої іншої державної інституції безпосередньо пов'язана з економічним та політичним устроєм держави.

Безперечно, законодавство про прокуратуру держав-членів Європейського Союзу містить багато прогресивних положень, які мають бути враховані Україною, з огляду на те, що основною метою реформування прокуратури є визначення її конституційно-правового статусу, який відповідатиме, як європейським стандартам, так і вимогам нашого суспільства на конкретному історичному етапі розвитку країни.

Бібліографічний список:

1. Про стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки [Електронний ресурс] : Указ президента України № 276/2015 від 20 травня 2015 року // Офіційний веб-сайт Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/276/2015>
2. Додонов В. Н. Прокуратуры стран мира : справочник / В. Н. Додонов ; под общ. науч. ред. С. П. Щербы. – М. : Юрлитинформ, 2006. – 317 с.
3. Учреждение Европейской комиссии по эффективности правосудия [Електронний ресурс] : Резолюция № 12 (2000) Комитета Министров Совета Европы от 18 сен-тября 2002 г. – Режим доступу: http://www.echr-base.ru/content_YUL.jsp.

4. Стандарти професійної відповідальності, основні права та обов'язки прокурорів. Приняті Міжнародною асоціацією прокурорів 23 квітня 1999 року // Вісник прокуратури. – 2002. – № 6. – С. 122-124.
5. Совместная декларация о главных Европейских приоритетах от 23 ноября 2001 г., принятая по итогам проходившей в г. Нант франко-гер-манской встречи в верхах с участием Президента и Премьер-министра Франции Ж. Ширака и Л. Жоспена, и Федерального канцлера Германии Г. Шредера [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.echr-base.ru/cont_YUL.jsp.
6. Европейский (Маастрихтский) договор о Европейском Союзе: принят 7 февраля 1992 г. и вступил в силу 11 ноября 1993 г. // Единый европейский акт. Договор о Европейском Союзе. – М., 1994. – С. 45-246.
7. Европейский (Амстердамский) Договор, дополняющий Договор о Европейском Союзе, Договоры, учреждающие Европейские Сообщества и связанные с ними акты: принят ЕЭС 2 октября 1997 г. // ОJ. – November 10, 1997. – P. 340.
8. Treaty of Nice 26 february 2001 // European Union Law. Selected documents. 2002 Edition / George A. Bermann, Roger, J. Goebel, William J. Davey, Eleanor M. Fox.: West Group, 2002. – 847 p.
9. Treaty establishing a Constitution for Europe [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://europa.eu.int/eur-lex/lex/JOHml.do?uri=OJ:C:2004:310:SOM:EN:HTML>.
10. Конвенция «О создании Европейского полицейского ведомства» от 26 июля 1995 г. (вступила в силу 1 октября 1998 г.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.europol.europa.eu/index.asp?page=factsother_ru&noneu=ru.
11. О создании Евроюста в целях усиления борьбы с тяжкой преступностью: Решение Совета Европейского Союза от 28 февраля 2002 г. (2002/187/JAI) // Journal officiel des Communautés européennes L 63 du 6.3.2002. – P. 1.
12. Шило О. Україна дотримується європейських стандартів під час здійснення конституційно-правової модернізації прокуратури [Електронний ресурс] / О.Шило // Конституційна Асамблея 21 червня 2013. – Режим доступу: <http://cau.in.ua/>
13. Скрипник О. Конституційно-правовий статус прокуратури України: завдання, функції. Повноваження / О. Скрипник // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2009. – № 2. – С. 21-27.
14. Рішення Конституційної Асамблеї про проект Концепції внесення змін до Конституції України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://constituanta.blogspot.com/2014/01/14-15-2013.html>

15. Положення про Конституційну Комісію від 3 березня 2015 року № 119/2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/119/2015>
16. Кравчук В.М. Вплив конституційно-правової реформи прокуратури на публічний контрольний процес [Електронний ресурс] / В.М. Кравчук // «Актуальна юриспруденція» – Юридичні науково-практичні Інтернет конференції . – Режим доступу: http://legalactivity.com.ua/index.php?option=com_content&view
17. Європейська комісія «За демократію через право» (Венеціанська комісія) [Електронний ресурс] : Проміжний висновок щодо запропонованих змін до Конституції України в частині правосуддя // м. Страсбург, 24 липня 2015 року Висновок № 803/2015 . – Режим доступу: http://kr.su.court.gov.ua/userfiles/file/DSA/2015/VENICE%20COMMISSION/prom_VVK_Strasbourg.pdf.

В статтє автором осуцествлен обзор законодательства, которое регулирует деятельность органов прокуратуры государств-членов Европейского Союза, ее место в системе органов государственной власти, а также внесены предложения по определению правового статуса национальной прокуратуры. Автором сделаны выводы о том, что законодательство о прокуратуре государств-членов Европейского Союза содержит много прогрессивных положений, которые должны быть учтены Украиной, с учетом того, что основной целью реформирования прокуратуры является ее конституционно-правовой статус, который будет соответствовать, как европейским стандартам, так и требования нашего общества на конкретном историческом этапе развития страны.

In article the author has carried out the review of the legislation which regulates activity of bodies of prosecutor's office of member states of the European Union, her place in system of public authorities, and also offers on determination of legal status of national prosecutor's office are made. The author has drawn conclusions that the legislation on prosecutor's office of member states of the European Union contains many progressive provisions which have to be considered by Ukraine taking into account that a main objective of reforming of prosecutor's office is her constitutional legal status which will correspond as to the European standards, and requirements of our society at a concrete istorichsky stage of development of the country.

Стаття надійшла до редколегії 21.09.2016